

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 274/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka B., č. 400-2088-5160/2003 z 29. júla 2003 rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 C 559/04 z 8. septembra 2006, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 533/06 z 13. novembra 2007, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 5/2009 z 26. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2009 doručená sťažnosť Mgr. M. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka B. (ďalej len „Sociálna poisťovňa“),

č. 400-2088-5160/2003 z 29. júla 2003 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 559/04 z 8. septembra 2006 (ďalej len „zamietajúci rozsudok okresného súdu z 8. septembra 2006“), uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 533/06 z 13. novembra 2007 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 13. novembra 2007“), ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 5/2009 z 26. marca 2009 (ďalej len „zastavujúce uznesenie najvyššieho súdu z 26. marca 2009“).

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania [§ 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], a to jednak jeho petitom, ale aj odôvodnením. Ústavný súd poukazuje na to, že petit sťažnosti (i napriek skutočnosti, že sťažovateľ má právnické vzdelanie) v takej podobe ako ho formuloval sťažovateľ, nie je dostatočne určitý, pretože nekonkretizoval namietané porušenie svojich základných práv a slobôd označením konkrétneho článku ústavy, prípadne kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy. Z odôvodnenia sťažnosti však ústavnému súdu bolo zrejmé, že sťažovateľ mal na mysli základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, konkrétne právo na spravodlivé súdne konanie, a základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, konkrétne právo na verejné prerokovanie vecí, ako aj základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Sťažovateľ okrem iného uviedol:

«Dňa 19. 7. 2002 som utrpel pri návrate zo služobnej cesty za volantom služobného motorového vozidla náhlu cievnu mozgovú príhodu, ktorá bola zamestnávateľom Ministerstvom vnútra SR, Sociálnou poisťovňou i Národným inšpektorátom práce vyhodnotená ako pracovný úraz...

Na základe skutočnosti, že sa jednalo o pracovný úraz, mi Sociálna poisťovňa doplácala od 1. 8. 2002 do 31. 7. 2003 rozdiel medzi dávkami nemocenského poistenia a výškou priem. mesačnej mzdy...

Dňa 29. 7. 2003 som bol predvolaný na tzv. „posudkovú komisiu“, ktorá rozhodla Rozhodnutím č. 400-2088-5106/2003 z 29. 7. 2003, že som invalidný, nakoľko: „pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav nie je schopný vykonávať akékoľvek sústavné zamestnanie“.

Proti Rozhodnutiu som sa neodvolal, nakoľko plne korešpondovalo s posudkami odborných lekárov, v ktorých sa konštatuje: „Z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu nie je schopný trvalej zárobkovej činnosti.“...

Nakoľko v Rozhodnutí nebola zmienka o tom, že môj invalidný dôchodok je v príčinnej súvislosti s mojím pracovným úrazom, obrátil som sa asi v priebehu 5 dní po obdržaní rozhodnutia na posudkovú lekárku... so žiadosťou o informáciu, prečo na Rozhodnutí nie je zmienka o príčinnej súvislosti s pracovným úrazom. Na to mi dotyčná povedala - „to sa tam nepíše...“.

Po tejto informácii som sa písomne obrátil na zamestnávateľa MV SR so žiadosťou náhrady za stratu na zárobku. Nakoľko odpoveď dlho nechodila, telefonicky som ju urgoval, pričom ma pracovníčka MV SR odkázala na Sociálnu poisťovňu, ktorá tieto platby vybavuje. Písomne som sa obrátil na odbor úrazového poistenia Sociálnej poisťovne so žiadosťou o vyplácanie náhrady za stratu na zárobku z titulu pracovného úrazu.

Listom č. 300-153-1628/2003 z 13. januára 2004 mi bolo oznámené, že: „Nakoľko vo Vašom prípade (na základe Rozhodnutia PK SZ Soc. poisťovne pobočka B.) invalidita (resp. vyplácaný dôchodok) nebola priznaná v súvislosti so vzniknutým pracovným úrazom z 19. 7. 2002.

MUDr... ma vedome oklamala, keď mi oznámila, že do Rozhodnutia sa nepíše príčinná súvislosť invalidity s pracovným úrazom a preto som sa neodvolal. Po liste od Soc. poisťovne zo dňa 13. 1. 2004 však na odvolanie bolo neskoro!!! Podvodníčka, tzv. posudková lekárka Sociálnej poisťovne ma pripravila o dávku straty na zárobku - niekoľko tisíc eur. Nedal som úplatok - nemám nárok!!!

Tzv. posudková lekárka... hrubo porušila ust § 71 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o Soc. poistení, ktorý konštatuje:

„Pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť sa posudzuje na základe: Lekárskych správ a údajov zo zdravotnej dokumentácie a zhodnotenia liečby s určením diagnostického záveru stabilizácie ochorenia, jeho ďalšieho vývoja a liečby.

Zo záverov „posudkovej komisie“ vyplýva, že menovaná hrubo porušila zákon, keď svojvoľne, nemajúc pritom adekvátnu atestáciu (neuroológia, príp. psychológia) zmenila posudky odborných lekárov!!!»

Sťažovateľ taktiež poukázal na *«judikát - Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 1 So 109/2003 z 24. 9. 2003, v ktorom sa konštatuje:*

„Posudok posudkovej komisie Sociálneho zabezpečenia má v konaní o priznaní alebo odňatí dávky podmienenej dlhodobým nepriaznivým zdravotným stavom rovnakú právnu hodnotu ako znalecký posudok vypracovaný súdnym znalcom“.

Takto by teda mala vyzerat' jurisdikcia demokratickeho štátu?

V praxi by teda trestní sudcovia mali podliehat' a byt' platení Generálnou prokuratúrou?! Zásadnou chybou takehoto judikátu je:

1) tzv. posudková komisia je v praxi jeden lekár (vo väčšine prípadov bez adekvátnej atestácie) a sekretárka. V praxi by to muselo vyzerat' tak, že na zlomeniny bude odborným posudkovým lekárom chirurg, na srdcové vady kardiológ, na poškodenia mozgu neurológ, príp. neurochirurg, resp. na následky poranení mozgu psychológ, príp. psychiater. Predmetný judikát paškvil dovoľuje napr. posudkárovi internistovi menit' odborné stanoviská neurológa alebo kardiológa?! A takehoto, ako v danom prípade podvodníka dat' na úroveň súdneho znalca?! Čo je i konkrétne prípad.

2) Základom súdnych znalcov je nezávislosť. Ako môže byt' lekár, zamestnanec Sociálnej poisťovne existenčne a finančne závislý od zamestnávateľa platom, odmenami a v neposlednej miere i postupom mat' v odbornom posúdení váhu súdneho znalca?!!! Za znižovanie nákladov Soc. poisťovne, teda menej invalidných dôchodcov z titulu prac. úrazu dostávajú lekári (nie malé) odmeny... Sociálna poisťovňa má finančné problémy, a takáto činnosť tzv. posudkových lekárov je v zásade vítaná...

3) Zo Zákonníka práce, ktorý platí i pre posudkových lekárov Sociálnej poisťovne, vyplýva i to, akú škodu musí uhradiť zamestnanec. Od posudkových lekárov možno vyžadovat' náhradu škody do výšky 3 mesačných plátov. A čo zvyšok? To zaplatí štát, resp. občania?

4) Znalci, tlmočníci, advokáti, t. j. osoby, ktoré vykonávajú činnosti spojené s ich osobou i majetkom, musia mať osobitné poisťky zodpovednosti za škody. Platia si ich i lekári Sociálnej poisťovne?»

Sťažovateľ ďalej k meritu veci uviedol:

«Nakoľko som nemal iné východisko a na žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty mi Sociálna poisťovňa ani neodpovedala, dňa 23. 7. 2004 som podal na KS v Bratislave žalobný návrh - určovací žalobu o určenie, že moja invalidita je v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom z 19. 7. 2002. Krajský súd moju žalobu z titulu príslušnosti odstúpil OS Bratislava I.

V petite žaloby žiadam o rozhodnutie predbežnej otázky a to, že moja invalidita je v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom, ako i doplatok straty na zárobku + úroky z omeškania. Súd ma uznesením zaviazal doplniť petit v časti výška straty na zárobku.

Zamestnávateľ mi odmietol dať podklady - dtto Sociálna poisťovňa. Petit som preto doplnil odhadom.

Súd rozhodol, že návrh v celom rozsahu zamietla, nakoľko údajne:

a) nemá v konaní právomoc

b) som sa neodvolal proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne. Súd pritom neakceptoval, že dôvodom, prečo som sa neodvolal, bola skutočnosť, že som bol posudkovou lekárkou... sprosté a vedome podvedený, nakoľko ma informovala, že do rozhodnutia sa nepíše príčinná súvislosť medzi pracovným úrazom a invaliditou. A to všetko preto, že som... nedal úplatok!!!

Okresný súd Bratislava I hrubo porušil moje občianske práva a to tým, že na pojednávaní dňa 8. 9. 2006 odmietol doplniť dokazovanie výsluchom svedkov, odborných lekárov NSP MV SR - mojich ošetrovateľských lekárov...

Nanešťastie v čase pojednávania som nemal pri sebe judikáty NS SR č. 4 Rks 1/05 z 29. apríla 2005 ako i judikát NS SR č. 4 Ndc 94/2006 z 25. júla 2006, kedy NS rozhodol, že vo veciach sporov o straty na zárobku nedoriešených do 31. XII. 2003 rozhodujú Okresné sudy.

V odvolaní som citoval judikáty NS SR o tom, že vo veciach straty na zárobku sú kompetentné Okresné sudy a opakovane som žiadal výsluchy svedkov - odborných lekárov.

Pre doplnenie dôkazov som požiadal nezávislú súdnu znalkyňu... o odborný posudok. Krajský súd však ani tento dôkaz neakceptoval!!!...

Krajský súd vo svojom protirečivom uznesení... priznal, že moje odvolanie je dôvodné avšak rozhodol, že napadnutý rozsudok I. stupňa zrušuje a konanie zastavuje!!! Súd neakceptoval ani judikáty NS SR ani moju žiadosť o výsluch svedkov, čím hrubo porušil moje ústavné právo na obhajobu!!!

Súd konštatuje, že som sa mal v prvom rade odvolať proti nezákonnému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne a vec mal riešiť Krajský súd. V danom prípade, nakoľko som bol podvedený... v lehote som sa neodvolal - preto som musel voliť jediný spôsob nápravy a to určovaciu žalobu. Na žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty mi Sociálna poisťovňa ani neodpovedala a v snahe zakryť podvody svojej pracovníčky neváhala zneužiť i Kliniku pracovného lekárstva, ktorá mala údajne tvrdiť, že v mojom prípade sa nejednalo o pracovný úraz. Z predmetnej kliniky ma však nikto nikdy neprehliadol a navyiac zdravotnú dokumentáciu mám od r. 2002 u seba... Vzniesol som o. i. námietku premlčania a navyiac existuje i judikát NS SR č. Cpj 11/80 z 19. 6. 1980, ktorý v časti 2 konštatuje: „Na vznik poškodenia zdravia, vyvolaného pracovným úrazom môžu spolupôsobiť aj iné vnútorné faktory (vrodené alebo získané), ktoré vyvolávajú v organizme neobvyklé zmeny.“ Krajský súd napriek tomu rozsudok súdu I. stupňa zrušil a konanie zastavil.»

Napokon sa sťažovateľ vyjadril, že „využil poslednú možnosť a to dovolanie Najvyššiemu súdu SR.

Na moje Dovolanie reagoval po viac ako roku NS SR uznesením, v ktorom konanie zastavil.

Z predmetného uznesenia som pochopil, že NS SR moju určovaciu žalobu, ktorá bola jediným relevantným riešením a reakciou na podvod posudkovej lekárky... a vďaka ktorej som zmeškal možnosť odvolania proti Rozhodnutiu o priznaní inv. dôchodku. ani nečítal.

V danom prípade bola hrubo porušená Ústava SR, ktorá zaručuje, aby sa vec verejne prerokovala a aby sa občan mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Namiesto toho súdy SR vč. Najvyššieho súdu SR vedome zlegalizovali podvod pracovníčky Sociálnej poisťovne a to tým, že:

- znemožnili výsluch svedkov - odborných lekárov, ktorí mi zachránili život a roky sa o mňa starajú.

- neakceptovali moju jedinú relevantnú reakciu proti podvodu - určovací žalobu o tom, že moja invalidita je v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom, čím ma pripravili o niekoľko tisíc eur na náhrade straty na zárobku a neakceptovali judikáty NS SR ohl. sporov o strate na zárobku, ktoré som špecifikoval vyššie.

Predmetné tvrdenia doložené relevantnými dôkazmi sú v plnom rozsahu mojím právnym názorom, ktorý budem prezentovať i pred Medzinárodným súdom pre ľudské práva.

Konanie Sociálnej poisťovne ako i konanie súdov v SR ma priviedli do stavu absolútnej právnej neistoty a nedôvery v objektivitu tzv. verejnoprávnej inštitúcie i súdov SR.

Túto Ústavnú sťažnosť podávam, aby som splnil formálnu podmienku na podanie Medzinárodnému súdu pre ľudské práva - neverím totiž už ani v objektivitu Ústavného súdu.“

Na základe uvedeného sťažovateľ podal sťažnosť proti:

«1) nezákonnému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka B., ktorá v rozpore s posudkami odborných lekárov a potvrdením o dočasnej práceneschopnosti rozhodla o tom, že moja invalidita nie je v príčinnej súvislosti s mojím pracovným úrazom zo dňa 19. 7. 2002 ako i proti podvodu, ktorý na mne spáchala pracovníčka Soc. poisťovne MUDr...

2) nezákonnému rozsudku Okresného súdu Bratislava I. č. 8 C 559/04-85, ktorým Okresný súd Bratislava I. moju žalobu na určenie, že invalidita je v príčinnej súvislosti s mojím pracovným úrazom, zamietol, pričom porušil moje ústavné práva na obhajobu, a to tým, že odmietol výpovede odborných lekárov.

3) nezákonnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. 5 Co 553/06-117, ktorý rozhodol o tom, že rozsudok súdu I. stupňa zrušuje a konanie zastavuje. KS odmietol prizvať svedkov - odborných lekárov a navyac neakceptoval judikáty NS SR č. 4 Rks 1/05 z 29. apríla 2005 ako i judikát NS SR č. 4Ndc 94/2006 z 25. júla 2006.

4) *Uzneseniu Najvyššieho súdu SR č. 1 Sdo 5/2009, ktorým Najvyšší súd SR zastavil konanie o mojom dovolaní proti flagrantnému porušeniu zákonov v predmetnom spore.*

5) *Judikátu Najvyššieho súdu SR č. 1 So 109/2003 z 24. 9. 2003, ktorým v rozpore so zásadou nezávislosti NS SR rozhodol, že „posudok posudkovej komisie Soc. zabezpečenia má v konaní o priznaní alebo odňatí dávky podmienenej dlhodobo nepriaznivým zdravotným stavom rovnakú právnu hodnotu ako znalecký posudok vypracovaný súdnym znalcom.“!!!»*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných práv napadnutým rozhodnutím Sociálnej poisťovne zamietajúcim

rozsudkom okresného súdu z 8. septembra 2006, ako aj uznesením krajského súdu z 13. novembra 2007, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 1 písm. a) OSP dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 244 OSP v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP sa podľa ustanovení tejto hlavy postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti, sťažovateľ v rámci opravných prostriedkov, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok podľa piatej časti pojednávajúcej o správnom súdnictve, nevyužil možnosť domáhať sa preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pretože toto rozhodnutie podľa neho *«plne korešpondovalo s posudkami odborných lekárov v ktorých sa konštatuje: „Z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu nie je schopný trvalej zárobkovej činnosti.“»*.

Sťažovateľ žiadal po skončení práceneschopnosti o vyplácanie náhrady za stratu na zárobku z titulu pracovného úrazu. Prípisom Sociálnej poisťovne č. 300-153-1628/2003 z 13. januára 2004 mu však bolo oznámené, že v jeho prípade *„invalidita (resp. vyplácaný dôchodok) nebola priznaná v súvislosti so vzniknutým pracovným úrazom z 19. 7. 2002“*, a preto mu nevznikol nárok na náhradu straty na zárobku po skončení práceneschopnosti. Ako uviedol sťažovateľ, po doručení listu Sociálnej poisťovne z 13. januára 2004 *„však na odvolanie bolo neskoro!“*. Preto podal 10. februára 2004 na krajskom súde civilnú žalobu o *„určenie, že invalidita Mgr. K. je v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom zo dňa 19. 7. 2002“*, ktorá bola postúpená vecne a miestne príslušnému okresnému súdu, ktorý ju rozsudkom z 8. septembra 2006 zamietol. O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom z 13. novembra 2007 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu z 8. septembra 2006 zrušil a konanie zastavil. Súčasne rozhodol, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená na rozhodnutie Sociálnej poisťovni.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu z 13. novembra 2007 sťažovateľ podal 7. januára 2008 dovolanie, ktoré bolo najvyššiemu súdu spolu so spisom okresného súdu opakovane predložené až 16. júla 2009 (okresný súd odstraňoval viaceré nedostatky dovolania), avšak do dňa predbežného prerokovania sťažnosti o ňom nebolo rozhodnuté.

Vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo preto v právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pretože jeho preskúmanie patrilo do právomoci všeobecných súdov, ani zamietajúci rozsudok okresného súdu z 8. septembra 2006, pretože jeho preskúmanie na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu, ale ani uznesenie krajského súdu z 13. novembra 2007, ktorého preskúmanie na základe podaného dovolania patrí do právomoci najvyššieho súdu.

Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných práv aj uznesením sp. zn. 1 Sdo 5/2009 najvyššieho súdu z 26. marca 2009.

Sťažovateľ vo vzťahu k tejto časti sťažnosti uviedol, že 7. januára 2007 (správne má byť 2008, pozn.) podal dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 13. novembra 2007. Najvyšší súd podľa sťažovateľa *„reagoval po viac ako roku... uznesením, v ktorom konanie zastavil.*

Z predmetného uznesenia som pochopil, že NS SR moju určovaciu žalobu, ktorá bola jediným relevantným riešením a reakciou na podvod posudkovej lekárky... vďaka ktorej som zmeškal možnosť odvolania proti Rozhodnutiu o priznaní inv. dôchodku ani nečítal.“

Z pripojeného zastavujúceho uznesenia najvyššieho súdu z 26. marca 2009 vyplýva, že najvyšší súd ním rozhodol o dovolaní sťažovateľa podanom proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 263/2007 z 27. novembra 2008 v jeho právnej veci proti Sociálnej poisťovni v konaní o výške invalidného dôchodku vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 Sd 58/2007 (teda o inom dovolaní sťažovateľa podanom v jeho inej právnej veci, než ktorej sa týka ním podaná sťažnosť).

O dovolaní sťažovateľa zo 7. januára 2008 proti uzneseniu krajského súdu z 13. novembra 2007 (teda v civilnej veci sťažovateľa, predmetom ktorej bolo rozhodovanie o určovacej žalobe, že sťažovateľova invalidita je v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom) ešte v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (15. júna 2009) nebolo rozhodnuté, pretože spis sa v tom čase ešte nachádzal na okresnom súde. Najvyššiemu súdu bol spis spolu s dovolaním predložený až 16. júla 2009 (potom, ako okresný súd odstránil nedostatky dovolania) a bola mu pridelená sp. zn. 1 Cdo 135/2009. V čase vydania tohto rozhodnutia nebolo ešte o podanom dovolaní rozhodnuté.

Podľa názoru ústavného súdu došlo u sťažovateľa k zrejmemu omylu spočívajúcemu v nesprávnom posúdení uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Sdo 5/2009 ako rozhodnutia o jeho dovolaní podanom v jeho spomenutej civilnej veci proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 533/06, o ktorom, ako už bolo uvedené, nebolo dosiaľ rozhodnuté. Preto

sťažovateľova poznámka, že najvyšší súd jeho „určovaciu žalobu... ani nečítal“, sa javí v okolnostiach daného prípadu ako vystihujúca situáciu, keďže v čase podania sťažnosti ústavnému súdu to tak naozaj bolo, z dôvodu, že predmetný spis ešte ani nebol v dispozícii najvyššieho súdu.

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj právny názor, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti spočíva v nesúlade medzi jej skutkovou a právnou stránkou (napr. III. ÚS 203/02, III. ÚS 84/03). V danom prípade je sťažnosť v tejto časti podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená, pretože medzi skutkovou stránkou veci a namietaným porušením označených základných práv neexistuje príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala prijatie záveru o ich porušení.

Nad rámec tejto časti odôvodnenia možno uviesť, že pokiaľ by aj skutková argumentácia v sťažnosti korešpondovala s právnou argumentáciou sťažovateľa, aj tak by bolo možné jej odmietnutie v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Najvyšší súd ako súd odvolací totiž rozsudkom sp. zn. 4 So 263/2007 z 27. novembra 2008 potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Sd 58/2007 z 26. októbra 2007, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o zvýšenie invalidného dôchodku z dôvodu utrpeného pracovného úrazu, pretože podľa posudku z odboru pracovného lekárstva vznik sťažovateľovej invalidity nie je v súvislosti s pracovným úrazom. Proti tomuto rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal hodnotenie dôkazov krajským súdom a najvyšším súdom ako nezákonné.

Najvyšší súd ako súd dovolací rozhodol o podanom dovolaní uznesením z 26. marca 2009 tak, že konanie o ňom zastavil, a to z týchto dôvodov:

„Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. (IV. časť O. s. p. o opravných prostriedkoch) dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V konaní podľa V. časti O. s. p. (Správne súdnictvo) sa podľa § 246 ods. 1 pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, použijú primerane ustanovenia

prvej, tretej a štvrtej časti O. s. p., t. j. aj úprava konania o opravných prostriedkoch, len ak je podľa § 246 ods. 1 vety druhej upravená prípustnosť opravného prostriedku v ustanoveniach V. časti. Navyiac, podľa tretej vety § 246c ods. 1 O. s. p. proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je opravných prostriedok prípustný.

Opravným prostriedkom podľa IV. O. s. p. je aj dovolanie. Podmienky konania o dovolaní proti právoplatným rozhodnutiam najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu pre neprípustnosť dovolania stanovenú zákonom v § 246c ods. 1 tretia veta, ktorú nemožno odstrániť, nie sú teda dané, a preto podľa § 104 ods. 1 O. s. p. bolo potrebné konanie o dovolaní zastaviť. Súčasne treba poukázať na ustanovenie § 250s O. s. p., podľa ktorého nie je dovolanie prípustné vo veciach preskúmania rozhodnutí podľa V. časti tretej hlavy O. s. p., podľa ktorej prvostupňový a odvolací súd v danom prípade konali.“

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený síce stručne, ale napriek tomu vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo bolo potrebné dovolacie konanie zastaviť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vylučuje možnosť, že by napadnutým zastavujúcim uznesením najvyššieho súdu z 26. marca 2009 mohlo dôjsť k denegatio iustitiae. Odmietnutie neprípustného dovolania nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti.

S poukazom na uvedené skutočnosti ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi argumentáciou sťažovateľa o porušení jeho uvedených základných práv a v petite sťažnosti označeným zastavujúcim uznesením najvyššieho súdu z 26. marca 2009.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. *Sťažovateľ napokon namietal aj správnosť judikátu najvyššieho súdu č. 9/2005, podľa ktorého posudok posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia Sociálnej poisťovne má v konaní o priznaní alebo odňatí dávky podmienenej nepriaznivým zdravotným stavom rovnakú právnu hodnotu ako znalecký posudok vypracovaný súdnym znalcom, a na podporu svojho tvrdenia uviedol viacero argumentov (viac pozri citáciu zo sťažnosti na strane 4 a 5 tohto uznesenia).*

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že zásadne nezasahuje do judikatúry všeobecných súdov a ani mu neprislúcha zjednocovať in abstracto vyslovené právne názory všeobecných súdov či judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré je podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zverené práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, III. ÚS 284/05).

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť odmietol pri jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už nevyzýval sťažovateľa na odstránenie jej nedostatkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2009